

MENNEISYYS JA TULEVAISUUS, 2

Pekka Ervastian esitelmä 9.1.1927
(Ruusu-Ristin arkisto nro 251)

Menneisyys ja tulevaisuus on tämän esitelmäsarjan aiheena ja niinkuin viime sunnuntaina mainittiin on tarkoituksemme luoda silmäys taaksepäin ihmiskunnan kehitykseen tällä pallolla ja myöskin silmäys eteenpäin saman asian suhteen. Tämä meidän aiheemme johtuu suuremmaksi osaksi siitä, että meillä oli viimeisissä luennoissa viime vuonna puhetta vihkimyksistä, vihkimyksen tiestä ja Kristuksen mysteeriosta. Nämä asiat, jotka itsessään ovat erinomaisen korkeita, jäävät jonkun verran hämäräksi ehkä ja sentähden ajattelin, että meidän pitäisi valaista asiaa vielä toiselta kannalta, nimittäin puhumalla niin sanotusta vanhasta liitosta, vanhan liiton vihkimystiestä, niin paljon kuin siitä nyt voi puhua. Aikomukseni ei ole kiinnittää mitään huomiota ihmiskunnan historiaan, vaan erikoisesti ihmiskunnan mysteerioiden historiaan, toisin sanoen paremmin ihmiskunnan salaisen itekasvatuksen historiaan. Aikomukseni on siis puhua vähän niistä tavoista, millä muinaisina aikoina, menneissä roduissa ja vanhoissa kulttuureissa ihmiset olivat tilaisuudessa kehittämään itseään henkisesti. Ja jotta taas tämänlaisen esityksen ymmärtäisimme täytyy meidän muistuttaa mieleen ja pitää mielessämme jonkun verran oikeita ja asiallisia kuvia ihmiskunnan eri rotujen tilasta yleensä, niiden rotujen sisäisestä psyykkisestä tilasta, sillä ihmisen sisällä ovat aina edellytykset olemassa sisäiselle kehitykselle tänä päivänä niinkuin muinaisina aikoina ja koska ihminen ei suinkaan ole ollut aina sellainen kuin se nyt on, eivät ihmiset muinaisina aikoina olleet niin kehittyneitä kuin nyt, vaan heidän sielunsa tila oli suurestikin toisenlainen niin on luonnollista, että myöskin se tie, henkisen kehityksen tie, mikä heille avautui, se oli toisenlainen kuin mitä se nyt on. Sentähden

viime sunnuntaina jo aloitimme pienellä silmäyksellä tämän maapallon rotuihin.

Niinkuin teosofisesti tiedämme, elämme nyt viidennessä juurirodussa, aarialaisessa, indoeurooppalaisessa juurirodussa. Sitä ennen on elänyt neljä juurirotua. Neljäs lähinnä meitä oli Atlantilainen juurirotu, joka on historian takainen ja josta meidän profaaninen historiamme ei tiedä suurtakaan ja sen takana oli kolmas juurirotu, joka oli niinkuin teosofisista luvuista tiedämme Lemurian mantereella. Sitä ennen oli vielä kaksi olemassa ja niitä kahta rotua koitin jonkun verran viime kerralla kuvata ja siitä kuvauksesta pysähdyn muistuttamaan mieleen ainoastaan seuraavan tärkeän kohdan: Ihmiskunnan, paremmin sanoen sen henkinen puoli, ihmiskunnan sielu oli elähyttänyt eläinkuntaa varhemmassa maailmankaudessa, niin sanotussa kuumavantarassa, kolmannessa manvantarassa. Niinkuin tiedämme elämme neljännessä luomispäivässä, edellisessä luomispäivässä olimme me kaikki, jotka muodostamme ihmiskunnan, me olimme siinä elähyttäneet eläinkuntaa, tietysti ilman mitään inhimillistä sielua, inhimillistä minää. Me olimme eläimiä, mutta siinä luomiskaudessa, se oli sääntönä, syntyivät meidän inhimilliset minuutemme. Tuossa kuukaudessa laskeutui eläimen sieluun jumalallinen säde. Tämä ei kylläkään kuulu meidän luentosarjaamme, emmekä voi siihen kiinnittää niin paljon huomiota, mutta nämä inhimilliset minuudet, jotka esiintyvät eläimessä merkitsee toisin sanoen, nämä eivät tässä luomiskaudessa voineet jatkaa kehitystään, siinä ei ollut ihmiskuntaa, eikä aikaakaan, että olisimme voineet ruumistua ihmisiksi. Sentähden me minuuksina, ijankaikkisina sieluina, minäolentoina, ihmisinä synnyimme ihmiskuntaan tällä maapallolla, tässä me elähytämme nyt ihmiskuntaa ja inhimillisiä ruumiita. Ja meidän tulomme tänne tapahtui tietysti määrätynä aikana, määrätyn ajan sisällä ja kun me kiinnitämme huomionme niihin 2 ensimmäiseen juurirotuun, jolloinka me siirryimme tähän maapiiriin, niin mikä oli elämä näissä ensimmäisissä

juuriroduissa? Ne eivät olleet ollenkaan tässä fyysillisessä maailmassa, niinkuin me nyt olemme. Maapallon fyysillinen konstitutsiooni ei ollut niinkuin nyt. Me elimme näkymättömässä maailmassa, olimme eetterihahmossa, joka oli fyysillisesti katsoen näkymätön. Kun me nyt siirryimme tänne ja olimme ennen asuneet eläinruumiissa, emme nytkään olisi voinut saada aikaan muuta kuin eläinruumista ja sentähden täytyi tapahtua sellainen avustus korkeiden olentojen puolelta, että nämä enkelit antoivat Tshaijansa, hahmonsa, siemenen inhimilliseen ruumiiseen. Ja tämän siemenen me saimme kuin lahjaksi heiltä. Niinkuin nytkin saamme ruumiin lahjaksi vanhemmilta, samalla tavalla me saimme silloin fyysillisen ruumiin lahjaksi, tai paremmin sanoen me saimme fyysillisen ruumiin muodon, sen tulevan muodon lahjaksi korkeammilta olennoilta, jotka ennen ovat olleet ihmisiä. Seurauksena tästä oli, että meillä oli ensimmäisessä ja toisessa juurirodussa inhimillinen hahmo siemenenä, mutta se fyysillinen tai eetteriruumis, mikä meidän maan karman kautta, niiden voimien kautta, mitkä me itse toimimme mukanamme edellisestä kehityksestä, se oli eläimen muoto, me olimme olleet eläimiä, eikä meillä ollut kykyä luoda muuta kuin eläimiä ja sentähden meidän inhimillinen ruumiimme oli hyvin merkillisen näköinen, mutta sen sisällä saattoi nähdä tuon inhimillisen hahmon, jonka saimme lahjaksi. Tästä oli seurauksena, että meidän minuutemme, meidän järkemme, meidän ajatteleva minuutemme, joka oli hyvin heikko, vasta syntynyt heikko tuli, se ei voinut asua tuossa fyysillisessä ruumiissa. Olennot olivat järjettömiä, ne olivat eläimen muotoisia ja sisällä saattoi nähdä tuo inhimillinen haamu, joka oli siemenenä. Olipa alussa myöskin kasvimuodostuksia, mutta sitten myöhemmin oli eläinmuotoja. Tämä on mielessä pidettävä asia, mutta ne ovat vaikeatajuisia. Täytyy lukea Salaisesta Opista saadakseen selvemmän käsityksen asiasta, mutta pitääkäämme mielessämme vain sen tärkeän asian, että ihmiset eivät kyenneet luomaan mitään muuta kuin mitä heillä oli jälellä eläimen

ruumiista ja me ymmärrämme kaikki tämän: meillä oli eläimen ruumis, mutta sisällä inhimillinen hahmo.

Sitten siirrymme kolmanteen juurirotuun, jolloin oikeastaan alkaa meidän ulkonainen inhimillinen historiamme, sillä Lemuria oli sellainen maakausi, jolla oli fyysillinen konstitutsiooni. Tästä Lemuriasta on kyllä jälleitä, jälkiä muillakin mantereilla. Ja tuossa Lemuriassa me ensin olimme niinkään näkymättömiä olentoja, fyysillisesti näkymättömiä ja siinä alkoi tämä inhimillinen hahmo yhä selvemmin näkyä. Ja kun katselemme tätä kolmatta juurirotua ja sen ihmisiä, niin näemme jättiläismäisen kookkaita olentoja, jotka ovat ihmisiä sisäisesti katsoen. Heillä on inhimillinen muoto, mutta heidän fyysillinen ulkomuotonsa oli useissa eläin, mutta tuo inhimillinen muoto näkyi selvästi. Kun katselee kolmannen juurirodun jättiläistä, joka on inhimillinen ruumiin rakenteeltaan, mutta jonka kasvot olivat linnun takana, linnun pään takana näkyvä jonkunlainen inhimillinen pää. Se on se eetterihahmo, jonka me saimme lahjaksi. Kolmannen juurirodun jättiläisen ulkonainen pää on linnunpää ja ruumiskaan ei ole ollut niin muodostunut, näin inhimilliseksi ja kauniiksi kuin meidän näkyväinen ruumiimme nyt on. Se oli sangen eläimellinen, hyvin apinan näköinen ja hyvin karkea. Kolmannen juurirodun jättiläiset olivat usein leijonien, kotkien näköisiä, hyvin harvoin ihmisen näköisiä. Ne olivat usein apinan näköisiä, mutta kuitenkin siis hiukan ihmiseen päin vivahtavia. Nämä olennot olivat ihmiseen päin vivahtavia ja se näkyi siitä, että heillä oli inhimillinen pää. Kuten sanottu tämä johtuu siitä, että kolmannen juurirodun aikana, niinkuin voimme lukea kaikenlaisista teosofisista kirjoista tuli tänne meidän maapallollemme sangen korkeita ihmisolentoja Venus-tähdeltä, joukko olentoja, erinomaisen korkeita olentoja, Adeptoja ja Mestareita, suurten olentojen johtamina ja perustivat tänne tuon salaisen veljeskunnan, joka sen perästä on elänyt läpi aikojen. Nämä olennot tulivat auttamaan ihmisiä, sillä me olisimme muuten jääneet hyvin pitkiksi ajoiksi järjettömiksi, me emme

muuten olisi jaksaneet kuin hyvin hitaasti kehittyä, kehittää järkeä ja kykyjä, sillä meidän minuutemme oli niin heikko tuli meidän takanamme, eikä se olisi voinut varmaankaan tuhansiin ja miljooniin vuosiin päästä kehittymään, ellei olisi tullut auttajia, ihmisiä tähän meidän maapallollemme meitä eteenpäin viemään. He tulivat tänne samalla tavalla kuin nytkin: Mitä lapsesta tulisi jos jättäisimme hänet yksin elämään. Meillähän on kertomus Topeliuksen Luonnon Kirjasta: Ihminen, lapsi, joka kasvoi jossain metsässä aivan yksin ja ainoastaan eläinten kanssa, eikä tiennyt mitään ihmisistä. Miten hänen kävi? Hänestä tuli sangen omituinen olento, eikä hän itsestään voinut enää kehittyä ihmiseksi. Ei ihmislapsesta tulisi ihmistä, jos hänet jätettäisiin oman onnensa nojaan. Hän voisi kyllä olla jonkun ihailijan mielestä paljon ihanampi ihminen kuin tavalliset ihmiset. Mutta joka tapauksessa hänellä missään tapauksessa ei ole sitä intelligenssiä ja sitä ajatuskykyä, niitä hienostuneita tunteita, joita voi olla ihmisellä. Sentähden luontokaan ei niin menettele, vaan järjestää siten, että kun ihmiskunta on alkuasteella, niin tulee opettajia sitä johtamaan. Niinkuin mekin järjestämme kouluja lapsillemme, niin samalla tavalla silloin tulivat salaisen veljeskunnan veljet meitä sanoillaan ja opetuksillaan ohjaamaan. Siten me aloimme kehittyä ihmisiksi vähitellen ja inhimillinen hahmo alkoi näkyä meissä ja me aloimme puhua inhimillistä kieltä. Se oli kyllä hyvin vokaalimaista, mutta se kehittyi suurten opettajien johdolla, sillä he ruumistuivat meidän keskellemmme ja opettivat meille kaikenlaista. Oletetaanhan, että he rakensivat kaupunkeja opettajien johdolla ja oppivat maata viljelemään ja sitten vähitellen taiteita ja tieteitä jonkunverran harrastamaan. Mutta kaikki oli kyllä sellaista matkimista, esimerkin seuraamista. Kaikki oli ensimmäisenä aikana vain täydellistä matkimista. Tämän asian yhteydessä tapahtui seikka, jota emme saa unohtaa, tapahtui se seikka, että me jakauduimme kahteen sukupuoleen ja saimme tällaiset fyysilliset ruumiit, tarkoitan tällaiset liha ja luuruumiit. En tarkoita, että ne olisivat olleet

nykyisten ruumiitten näköisiä, mutta ne muodostuivat karkeiksi: ihmiset saivat nahkavaatteet niinkuin sanotaan Salaisessa Opissa. Ihmiset jakautuivat kahteen sukupuoleen ja tämä oli yhteydessä oman tragediansa kanssa, syntiinlankeemuksen j.n.e. Tuo oli yhteydessä sen kanssa, kun salainen veljeskunta tuli maan päälle. Ne olivat aivan jumalallisia meidän mielestämme. Me katselimme heitä niinkuin lapset vanhempiaan ja opettajiaan, pidimme heitä jumalallisina olentoina. Lapsella on vaikeaa, jos ei ole filosofi, hänellä on vaikea ymmärtää Jumalaa absoluuttisesti, mutta hän ymmärtää ajatellessaan vanhempiaan ja opettajiaan. Samalla tavalla oli kolmannen juurirodun aikana. Ihmiset ymmärsivät, että salaista veljeskuntaa tuli totella, nämä olennot kun olivat vielä niin äärettömän kauniita ja suurenmoisia, aivan kokonaan toisenlaisia kuin me olimme. He olivat ulkonaisesti sellaisia kuin me olimme eetterihahmossa. Meidän fyysiset ruumiimme olivat hyvin kömpelöitä ja eläimen näköisiä, vaikka kuljimme kahdella jalalla. Mutta nuo jumalalliset olennot olivat suurenmoisia ja sentähden me palvoimme heitä, olimme heidän edessään polvillaan ja me tottelimme heitä aivan sokeasti, sillä meidän järkemme oli niin kovin pieni. Myöskin on nyt huomattava se seikka, että meillä ei ollut ennenkuin jakauduimme kahteen sukupuoleen, meillä ei ollut kuolemaa. Kun kuolema tuli fyysisille ruumiille, se oli kulunut loppuun, niin me itsestämme olimme kuin luoneet uuden ruumiin, johon otimme asuntomme. Me emme lainkaan huomanneet mitään eroa, vaan siirryimme helposti ruumiista toiseen. Mutta kun jakauduimme kahteen sukupuoleen, niin silloin tuli kuolema ja voimme sanoa, kun katselemme psykologisesti asiaa, niin voimme sanoa, että silloin alkoi Atlantilainen jakso meidän elämässämme, ja se merkitsee, että meidän aistimme, varsinkin näkömme, joka oli liikkunut astraalimaailmassa, se alkoi tulla fyysiselle ja samalla kun näkö tuli fyysiselle hämärtyi tuo toinen sisäinen silmä. Se ei hämärtynyt ihan kokonaan, me olimme aina klärvoijantteja, mutta emme aivan selvästi nähneet jumalia, jotka olivat

eetterihahmossa. Kun meidän silmämme avautuivat fyysilliseen maailmaan, niin voimme huomata, että kun päivällä olimme kuin Lemuriassa, niin Atlantilaisella ajalla se muodostui yöksi ja kun me nukuimme, niin silmämme menivät auki jumalien maailmaan ja kun aamu tuli, niin tajuntamme tuli hämäräksi ja meidän piti tunnustella, että olimme toisessa maailmassa. Yöt muodostuivat siis unitiloiksi. Mutta fyysillinen näkökin oli hämärä ja sentähden oli hyvin vaikea elää. Atlantilaisen juurirodun elämä oli siis tuollaista elämää, että fyysillinen taso, tämä fyysillinen maailma tuli vähitellen ja vähitellen meille selväksi. Sen kontuurit alkoivat enemmän ja enemmän näkyä. Me voimme tietysti ajatella tätä asiaa. Me tiedämme, että sitä näkökykyä, joka voi luoda itselleen selvät ulkopiirteet, hienoa taidetta, se näkö ei ole langennut taivaasta, vaan se silmä joka meillä on, se on miljoonien vuosien kehityksen tulos. Se on kehittynyt äärettömiä aikoja tullakseen tuollaiseksi. Silmämme oli aluksi hyvin hämärä fyysillisen maailman suhteen, se oli niin hämärä, että jos jotain havaitsimme Lemuriassa ja Atlantiksessa, niin se oli fyysillisesti aluksi näkymätöntä, mutta kuitenkin jonkinlainen havaintoilmiö oli mielikuvituksessa. Meillä voi olla joku näköilmiö. Sieluun tulee ajatusmuoto. Se tulee kuulon muodossa, se tulee maun muodossa. Jos nyt ajattelempa, että meitä olisi kohdannut sokeripala, me olisimme tulleet sokeripalan läheisyyteen, mutta kun olisimme sitä lähestyneet, niin mielikuvitukseemme olisi noussut joku valaistus ja suuhun olisi tullut makea aistimus, mutta sokeripalaa emme olisi nähneet. Kesti miljoonia vuosia, ennenkuin näimme tuon sokeripalan, tuntea sitä olisimme voineet ja ottaa sen suuhumme ja tuntea, että se on makea. Se on astraalinen aistimus, joka vaikutti tämän yhteydessä fyysillisen kanssa. Ehkä toinen puoli meidän psykheämme tulee esille, kun tarkastamme salaista kehitystä. Meidän ei nyt tarvitse edeltäkäsinnä kiinnittää huomiomme niin kovin monenlaisiin seikkoihin, kunhan muistamme muutamia pääpiirteitä.

Siirrymme atlantilaisista juuriroduista viidenteen juurirotuun. Juurirodut ovat limittäin. Ei ole niin, että yksi loppu ja toinen alkaa, vaan ne ovat limittäisesti. Nytkin on jälkeläisiä kolmannelta juurirodusta. Esim. Indiassa on alkuasukkaita siellä täällä, jotka kuuluvat kolmanteen juurirotuun. Neljanteen juurirotuun, kuuluu nykyäänkin paljon kansoja. Kaikki mongolilaiset kuuluvat neljanteen juurirotuun. Suomen kansa ei kuulu mongoolilaiseen rotuun, ja me emme ole puhtaasti atlantilaista sukuperää. Vaikka olemmekin sitä, niin on tapahtunut niin paljon sekoituksia, että me kuulumme suomalaisina viidenteen juurirotuun. Mutta onhan kuitenkin vähän vanhaa verta atlantilaisilta ajoilta. Suuret mongoolilaiset kansat Aasiassa ovat atlantilaisten jälkeläisiä. He olivat ennen jättiläisiä, mutta ovat sitten pienentyneet. Kun siirrymme viidenteen juurirotuun, niin huomaamme, että siinä on paljon alarotuja. Me elämme nyt viidennessä alarodussa. Ennen sitä on ollut ensimmäiseksi vanha intialainen kulttuuri, toinen egyptiläinen, kolmas babylonialais-assyrialainen, neljäs roomalais-kreikkalainen ja nyt on viides alarotu, europalainen kulttuuri, tai miksi tahdomme sitä nimittää, se on meidän nykyinen alarotumme. Viidennessä juurirodussa olivat fyysilliset ruumiit tämän näköiset ja silloin ei enää ollut sellaista eroa eetterihahmon ja fyysillisen ruumiin välillä, vaan ne olivat yhdessä. Kun katselemme nykyistä ihmistä, niin huomaamme, että fyysillinen ja eetteriruumin ovat yhdessä. Se eetterinen hahmo, jonka hän sai lahjaksi, se on hänen oma hahmonsansa ja se on tullut hänen omaksi ruumiikseen, se on niin yhtä tämän fyysillisen ruumiin kanssa. Se on muutamia senttimetrejä ulkopuolella tätä fyysillistä ruumista pitkin matkaa. Tässä viidennessä juurirodussa voimme vain huomata sen, että vanha klärvoajantinen selvänäköisyys, joka on vielä vallitsevana Atlantiksella, se on aste asteelta hävinnyt, ja ihmiskunta on yhä enemmän tullut fyysilliseen maailmaan, valloittaneet tämän yhä enemmän. Me olemme paljon enemmän kiinni fyysillisessä maailmassa kuin oli vanha intialainen kulttuuri, mutta emme ole

niin kiinni fyysisessä maailmassa kuin oli roomalais-kreikkalainen kulttuuri. Niinkuin viime kerralla huomasimme käy kaikki seitsenjaksoissa. On seitsemän kulttuuria ja seitsemän alarotua. Neljäs on alimpana, viides on kolmannen tasalla, kuudes on toisen tasalla ja seitsemäs on ensimmäisen tasalla. Neljäs on kaikista eniten aineessa, ja sitten alkaa nousu. Sentähden sanoo madame Blavatsky Salaisessa Opissaan, että me neljännessä juurirodussa olimme paljon korkeampia kuin me olemme nyt. Atlantilaisella me olimme paljon karkeampia aivoiltammekin ja sen jälkeen on aivomme pehmenneet, joka tietysti jonkun tiedemiehen korvissa kuuluu vähän ikävältä, mutta se on vain kuvannollinen sana, sillä tavallaan voidaan sanoa, että Atlantiksella oli koko maa, koko tämä fyysillinen maailma pehmeämpi, nyt se on kuin kovempi, niin voi sanoa toiselta puolen. Jos me Lemurialla olimme niin vahvoja, että me taivutimme rautakangen, niin se riippuu siitä, että rautatanko ja kaikki oli pehmeämpää silloin ja mekin olimme notkeampia. Meidän luurankomme ei ollut samanlainen kuin nyt. Koko maa oli pehmeämpi kuin nyt jäähdettyään. Mutta me olimme syvemmillä aineessa. Meidän käsityksemme ulkomaailmasta tulee nyt selvemmäksi ja selvemmäksi tässä viidennessä juurirodussa, ja me olemme oppineet piirtämään tätä maailmaa selväpiirteisemmin. Mielikuvitus ei saa vaikuttaa meihin, kun katselemme tätä ympäröivää maailmaa. Jos meitä kulkee vaikka seitsemän henkilöä kadulla, niin me näemme kaikki samalla tavalla. Hyvin pieniä eroavaisuuksia on meidän aistimuksissamme. Muuten emme voi mitään uskoa, ei olisi mitään todellisuutta, jolle olisi yhteinen todellisuus, joka nyt on muodostunut tässä viidennessä juurirodussa, joka perustuu yksilölliseen havaintoon, mutta joka on yhtä paikkansapitävä kaikkialla. Atlantiksella oli sama todellisuus, mutta me saatoimme nähdä silmillämme eri tavalla riippuen siitä, millainen mielikuvituksemme oli. Nytkin, kun menemme yöllä metsään, niin näemme eri tavalla. Toiset ihmiset voivat nähdä

kummituksia ja ne, jotka pelkäävät ryöväreitä näkevät niitä puiden takana ja joskus taas voi hän nähdä jonkun, joka tulee revolverin kanssa. Niin me voimme nähdä kaikki yöllä metsässä eri tavalla psykologisen asenteemme mukaan. Se on sentähden, ettei aivomme työskentele yhtäpitävästi. Meidän järkemme ei merkitse mitään, jollei se ole samanlainen kaikilla. Kun järki on yleinen, niin se tekee elämän meille mahdolliseksi ihmisinä. Se on muodostunut samanlaiseksi kaikilla pitkien, pitkien ponnistusten perästä. Joku voi siis olla värisokea, mutta se on niin vähäpätöinen asia, että hän itsekkin voi siitä tietää. Ajatellen, että me voimme nyt siirtyä puhumaan siitä varsinaisesta aiheestamme, pääsemmehän ainakin jonkin matkaa. Me ihmiset olemme täällä maan päällä järjellä varustettuja olentoja ja sentähden meillä on olemassa ja meillä on ollut olemassa kaikenlaisia kysymyksiä, joita ei tule metsän eläimille, jotka eivät ajattele ja järkeile samalla tavalla kuin me. Me voimme kysyä, onko tällä elämällä mitään arvoa, ja mitä varten me olemme olemassa. Nyt nuo suuret olennot, jotka tulivat tänne ja perustivat Salaisen Veljeskunnan ja salaisen koulun, meidän ihmiskuntamme salaisen oppiahjon, niin me voimme ymmärtää, että heidän tehtävänsä noiden korkeimpien ja kehittyneempien ihmisolentojen tehtävä oli näyttää meille, mitä elämä on, kasvattaa meitä elämän tiedossa, taidossa, kasvattaa meitä siinä ja herättää meissä tuo halu itse kulkea eteenpäin, itse kasvattaa itseämme. Sentähden on aina ollut olemassa n. s. okkultinen, esoteerinen, salainen itsekasvatus, se on aikojen aamusta ollut olemassa, niin kauan kuin Salainen Veljeskuntakin on ollut olemassa. Kun olimme Lemuriällä, niin emme voineet puhua sellaisesta itsekasvatuksesta vielä, sillä me ihmiset olimme vielä niin kehittymättömiä. Me osasimme vain matkia, se oli vain esimerkin antamista ja opettamista ulkonaisessa merkityksessä. Mutta Atlantiksella voimme jo huomata kuinka nuo suuret opettajat, kuinka ne saivat selvästi uuden tehtävän. Mikä on tuo salainen vihkimystie? Sen tarkoitushan on tehdä ihmisen täydelliseksi,

saattaa meidät siihen päämaaliin, joka on asetettu meidän maalliselle elämällemme. Meidän elämämme, meidän maapallomme saattaa meidät siis täydelliseen elämisen taitoon. Siinä on selvästi kaksi puolta tällaisessa kasvatuksessa ja itsekasvatuksessa. Toinen on se, että meidän täytyy tietää, onko tällä meidän olemassaolollamme, onko sillä mitään todellista tarkoitusta. Tämä kysymyshän on myös meidän ajanamme seuraava: Onko meidän elämällemme jotakin muuta tarkoitusta, kuin että me olemme olemassa vain tällaisina olentoina yhden hetken maan päällä, olemmeko olemassa kuoleman jälkeen vai emmekö? Eihän meillä voi olla mitään yhteisiä tarkoituseriä korkeamman tiedon saavuttamiseksi, jos me elämme hetken, kuolemme ja olemme olemattomia. Toiselta puolen on se kysymys, olemmeko olemassa kuoleman jälkeen. Tämä kysymys asettuu niin selvästi eteemme, ja toinen puoli tässä on se, mikä on tuo meidän tarkoituksemme, mikä on olemisen tarkoitus. Jos me olemme olemassa vielä kauemminkin kuin tämä fyysillinen elämä, niin mikä on sen tarkoitus. Mehän sanomme, että se on inhimillinen täydellisyys. Meillä on siis kaksi kysymystä: Onko meidän elämämme ja olemassaolomme pitempi kuin fyysillinen elämä ja olemmeko olemassa kuoleman jälkeen, ja jos olemme olemassa kuoleman jälkeen, niin mikä on sen tarkoitus. Jos siirrymme takaisin lemuralaiseen aikaan, niin me emme osanneet silloin tehdä tällaista kysymystä. Alkuaajoilla meillä ei ollut kuolemaa ja sitten meidän elämämme oli niin järjestetty, että meidän täytyi matkia jumalia. Ei lapsikaan filosofoi, miksi hän on olemassa. Hän tyytyy siihen, että on olemassa ja tekee mitä isä ja äiti ja opettajat tahtovat ja leikki ja puuha täyttää hänen elämänsä. Samoin oli lemurisella ajalla, ja me emme kaivanneet mitään esoteeristä kasvatusta. Mutta sitten kun oli tullut jakautuminen kahteen sukupuoleen, niin oli tullut kuolema ja silloin tuli eteemme kysymys, mikä on tämä olemassaolo, ja tuli noin hämärästi ehkä mieleen, että miksikähän sitä nyt on tässä maailmassa. Ja kun sitten tunsu, että yöllä oli jumalien kanssa ja

päivällä muisti kaikkea kaunista ja ihanaa ja ihmeellistä, mitä oli kokenut, niin ihmetteli, miksi piti olla tällaisessa kummallisessa hämärässä ja sumuisessa maailmassa, eikä jumalien maailmassa. Ilma olikin siihen aikaan hyvin täynnä vettä ja kaasua. Itse asiassa oli Atlantiksella erikoisen tärkeätä, että ihminen ryhtyi itse johonkin sisäiseen työhön. Me puhumme nyt, kun puhumme sisäisestä itsekasvatuksesta, niin puhumme korkeammasta asiasta. Kaikki ihmiset tekevät sisäistä työtä, se tulee laiksi nyt, että kaikkien ihmisten on käytävä koulua. Se on itsekasvatusta. Lasta ei jätetä laiskuuteen, vaan hänen on ponnistettava järkeään ja kasvatettava järkeään. Hän tekee paljon työtä. Jo lapsesta saakka saamme tehdä työtä ja jokainen ihminen saa sitä nyt tehdä, eikä ole paljon sellaisia, jotka elävät uunin takana, vaan nyt on koulupakko yleinen ja se pannaan toimeen joka kolkassa, ja se merkitsee, että meitä opetetaan nyt ahkeruuteen, ja meidän on oltava ihmisiä ja kasvatettava itseämme, emmekä saa enää vetelehtiä ja tehdä laiskasti työtä, vaan meidän on opittava ajattelemaan ja niin on meidän ihmiskuntamme hiukan mennyt eteenpäin. Kaikkien ihmisten Atlantiksella oli myöskin pakko alkaa itsekasvatusta. He eivät muuten olisi päässeet ihmisiksi, jolleivät itse olisi ryhtyneet työhön. Meidän tuli itse valmistaa itsellemme fyysillisiä ruumiita. Mehän olimme eläinten näköisiä. Mehän olimme saaneet ruumiin korkeammilta olennoita, mutta me olimme eläimiä ja meidän fyysillinen ruumiimme oli eläimen näköinen juuri pään kohdalta, josta nyt tunnemme ihmisen kaikesta parhaiten. Nyt oli kysymys siitä, kuinka me tulisimme ihmisiksi. Silloin oli kysymys siitä, että meidän pitäisi tulla ulkonäöltämme ihmisiksi, sillä järki ei voinut toimia vapaasti, kun aivot olivat eläimelliset, ja sentähden meidän tuli saada inhimillinen ulkonäkö. Se oli mahdollista ainoastaan sillä tavalla, että opettajat, johtajat keräsivät joitakin oppilaita ympärilleen ja siten auttoivat heitä, auttoivat heitä ajattelemaan ja mietiskelemään ihmisen muotoa. Ja juuri sentähden, että meidän fyysillinen kokoonpanomme oli pehmeämpi kuin mitä se nyt on,

niin oli helpompi muovailta tuota fyysillistäkin ainesta, se oli meidän tehtävämme ja se oli mahdollinen ainoastaan sentähden, että opettajat saattoivat innostuttaa meitä katselemaan ihmisen muotoa, esim. usein silloin omaa muotoaan ja opettajan muotoa, ja mikä tästä oli seurauksena? Tästä oli seurauksena, että syntyi jonkunlainen ihastus, rakastuminen opettajan ja oppilaan välillä. Oppilaan täytyi rakastua opettajaan niin, että hänen muotonsa tuli hänelle rakkaaksi ja silloin hän saattoi vähän muovailta ruumistaan. Opettaja ei tietysti tahtonut näyttää omaa muotoaan muuten kuin mietiskelyaiheeksi. Hän näytti Kristuksen muotoa, ajatuskuvana hän antoi Kristuksen pään heidän eteensä ja oppilas tietysti sekoitti tuon taulun ja näki siinä opettajansakin piirteet. Ja tuo Kristuksen pää tuli muistuttamaan yhä enemmän hänen opettajaansa. Tämä on ihmeellinen rakkaussuhde, josta voimme nähdä jälkikäikua vanhoissa mysterioissa ja jumaltaruuissa. Jos tunnette kirjan Kalevalan avain, niin siinä kerrotaan, että Lemminkäis-taru on vanhoista atlantilaisista asioista. Lemminkäinen oli jumalaisolento, eikä hänellä ollut rakkaussuhteita joka sormella. Se oli atlantilaisella ajalla ainoa keino. Täytyi jonkun korkeammalle kehittyneen olennon kehittää rakkautta, ihastusta ja rakastumista noissa lapsi-ihmisissä, noissa nuorissa vielä kehittymättömissä ihmisissä, sillä ihmiset olivat Atlantiksella niin kiinni toisissaan, he olivat joukkosieluna, ja sentähden eivät päässeet erottautumaan joukkosielusta personallisiksi olennoiksi, muuten kuin siten, että heidät temmattiin tästä joukkosielusta, ja se tapahtui sillä tavalla, että he ihastuivat johonkin, joka ei ollut tuossa joukkosielussa. He sisässään irtautuivat joukkosielusta ja tulivat silloin tuon rakastetun olennon kaltaisiksi. Esoteerisissa kokouksissa annettiin juuri mietiskelyaiheeksi täydellisen ihmisen ulkomuodon ja kun me sitten mietiskelimme, niin oli aivan havaittavissa, että meidän ulkomuotomme muuttui. Se oli niin havaittavissa, että kun katselimme toisiamme, niin me huomasimme, että vähitellen muutuimme, kuta terävämmin osasimme ajatella ja mietiskellä ja

totella opettajamme neuvoja, niin sitä nopeammin me muutuimme. Tietysti kesti satoja vuosia, mutta meidän elämämme oli pitkä ja suurten ponnistusten perästä me osasimme muovailta itsellemme ruumiin ja kasvot, jotka muistuttivat ihmistä. Emme saaneet mitään Apollo-kasvoja syntymään, mutta eläinmuoto katosi. Tämä oli hyvin okkultinen tapahtuma, kuinka me ihmiset itse saimme luoda itsellemme inhimillisen muodon. Se oli tehtävämme Atlantiksella. Ja suurin osa ihmiskuntaa on saanut sen aikaan, ja nyt ovat kaikki ihmiset ihmisten näköisiä. Viidennessä juurirodussa ovat kaikki ihmisten näköisiä, mutta Atlantiksella juuri esoteerinen itsekasvatus oli sitä, että meidän piti ulkonaisesti tulla ihmisiksi, ja sitten vasta me saatoimme kehittää itsessämme inhimillisiä aisteja, inhimillistä järkeä ja muita inhimillisiä kykyjä. Ihminen on siis toisin sanoen sangen merkillinen olento. Minä en ehdi tänään siirtyä viidenteen juurirotuun ja kertomaan, miten esoteerinen itsekasvatus täällä järjestettiin eri kulttuureissa.